MINUNATA CAOARA

de Costi Gurgu

Totul se învârtea în jurul meu, ori eu mă învârteam în jurul totului. Era multă lumină, dar atunci nu ştiam ce-i lumina, iar ea nu-mi permitea să simt limitele. Abia după un timp am întrezărit forme, forme multe ce mă înconjurau şi care în cele din urmă s-au concretizat. Aşa a fost când am ieşit din mugure. Eram un boboc plăpând. Îmi agitam trei membre firave şi alte câteva care semănau mai mult cu fire din blana copacilor. Ceilalţi, cei care mă asistaseră la naştere, erau dezamăgiţi. Bineînţeles că la început nu mi-am dat seama de asta. Mai mult, câteva fire veştede ce ar fi trebuit să fie membre sănătoase, mă amuzau nespus în acele momente. Nu aveam de unde să cunosc înţelepciunile Moramului: “În concordanţă cu mărimea şi numărul membrelor creşte plăcerea.” Şi chiar dacă atunci mi-ar fi spus-o cineva, nu cred că aş fi înţeles la ce se referea. Abia mai târziu am fost de acord cu aşa numita fire a lucrurilor: “Plăcerea este miezul existenţei”, cel mai mare adevăr aflat vreodată.

După primele momente şovăitoare am început să râd. Apoi am aflat că era fericirea firească a naşterii, fericirea de a vedea totul şi de a simţi plăcerea. Însă ei, ceilalţi, nu râdeau. Erau morocănoşi şi mă priveau cu silă, stări pe care le-am cunoscut după prima perioadă. Mi-aduc foarte bine aminte momentul şi pot să spun acum, că nici unul nu avea măcar cuta de vinovăţie adâncită. Dar atunci, eu am continuat să râd.Mi-au arătat vizuina care mi se cuvenea. Chiar aşa mi-au şi spus – care mi se cuvenea! Şi când am intrat acolo în vizuină totul s-a repetat: bezna, căldura şi umezeala. O răsuflare greoaie, am presupus că este scurgerea sevei păstoase prin trunchiul copacului, apoi spaţiul înghesuit al mugurelui şi mirosul fetid al excrementelor neevacuate la timp.

O formă greoaie se mişca gâfâind pe fundul vizuinii. Am crezut că este Născătoarea-Moarte, Cea cu Două Feţe, aburul ce sălăşluieşte în miezul copacilor, stăpâna destinelor noastre, care venise să mă ia înapoi. Dar eu nu vroiam. Am îmbrâncit forma de care mă speriasem şi am ţâşnit afară. Iarăşi haos şi lumină. Aveam impresia că mă născusem a doua oară, dar nu îmi mai venea să râd. Eram înfricoşat.

În faţa mea stătea un bătrân, de la care am aflat că este Şeful Familiei unde mă încadram. Cu el şi cu greţoasa-i consoartă urma să împart acoperişul. Am reintrat şi iarăşi, moartea se târa pe fundul vizuinii, prin noroi.Era dragasma lui.

La început totul a fost bine. Nu ştiam că eu sunt prea tânăr pentru acea dragasmă şi nici că vizuina nu mai era de mult decât o hazna. Ei, ceilalţi, mă aşezaseră acolo şi mi se părea normal ca acolo să-mi fie locul. Totul, plăcerea fornăind prin excrementele din fundul locuinţei, gemetele bătrânului libidinos călare pe moarte, freamătul membrelor mele subţiri în căutarea plăcerii ascunse, pe care orificiile zbârcitei consoarte o pierduseră, totul a durat până când am luat în seamă învăţăturile Moramului. Ele îmi arătau limpede că dragasma cea vârstnică nu-mi făcea plăcere, că până şi Şeful Familiei avea membre mai multe şi mai mari ca ale mele. Deja simţeam că există o diferenţă între mine şi bătrân, între mine şi ei, ceilalţi.

Aşa am aflat că eu eram unul dintre handicapaţi, şi că cei mici şi cu membre meschine alcătuiesc o categorie aparte, împărţind noroiul vizuinelor şi consoartele altora, şi aceştia aflaţi la marginea societăţii. Noi aveam copacii cei mai mici şi eram desconsideraţi de către ceilalţi, în special pentru că nu ne puteam fecunda niciodată copacul, rămănând astfel nişte paraziţi. De aceea nu avem dreptul nici la dragasme proprii. Dar, şi asta mă făcea să tremur tot, eu eram singurul din categoria celor mici, care aveam unul uriaş. Ba chiar, alături de Şeful Aşezării, îl aveam pe cel mai impunător.

Între timp, chiar lângă copacul meu a răsărit un altul. Era mai mic, dar unul dintre cei mai vânjoşi din regiune. Mugurul său s-a dezvoltat rapid şi aproape la fel de mare ca al meu. Însă spre deosebire de situaţia mea, noul copac, şi de asemenea toţi ceilalţi copaci, aşa cum scrie şi în Moram, nu au avut şi dragasme pe timpul muguratului. Aşa ceva era imposibil. Învăţăturile o spun în mod limpede: “Dragasmele apar după o perioadă de întuneric şi una de lumină, după ce stăpînul şi-a fecundat copacul. Dacă stăpânul nu este apt pentru actul fecundării, copacul său va rămâne până la moarte neîncercat”.

La un moment dat, mugurele a crăpat şi din el s-a rostogolit într-o lume haotică şi luminoasă, pentru a se bucura de plăcere, un nou boboc. Puternic, uriaş, cu unsprezece membre, dintre care cinci gigantice. Acelaşi boboc a devenit

imediat, în locul bătrânului, Şeful Familiei din care făceam parte. I se prevedea un viitor strălucit.

Eram uimit. M-am regăsit singur şi umilit. Nu-i greu să-ţi dai seama când nu eşti dorit, când eşti doar o eroare. Am început să mă interesez îndeaproape de învăţăturile Moramului. Atunci am înţeles mai bine şi simţeam cum adevărul se insinua ca un fir rece care mă paraliza.

"Dragasmele sunt cele care justifică existenţa lumii. Ele apar datorită nouă, pentru plăcerea noastră, a fiecăruia în parte."

"Dragasmele sunt produsul copacilor, numai atunci când aceştia sunt fecundaţi de proprii stăpîni."

Deci propriii stăpâni. Eu eram stăpânul propriului meu copac, dacă se poate spune aşa ceva, iar eu nu-l fecundasem niciodată. De fapt, nici n-aş fi avut cu ce! Şi, cu toate astea, copacul fusese plin de dragasme în momentul în care ieşisem din mugure. Nu aveau nici un rost tot soiul de raţionamente. Era clar – cineva fecundase copacul cât eu eram în mugure şi astfel apăruseră dragasmele. Având dublă sarcină, nu mi-a putut oferi întreaga porţie de sevă. Ceea ce s-a văzut, pentru că, în loc să mă dezvolt normal, am ieşit un handicapat.

Am încolţit bătrânul şi l-am chinuit până am scos adevărul. Aşa am aflat secretul neputinţei mele. În primul şoc era să-l omor pe bietul fost Şef de Familie. Deşi bănuisem dinainte, nu puteam să cred totuşi: nemernicul Gosirir, conducătorul Tribului, ajunsese la această poziţie printr-un experiment – fecundarea unui copac pe timpul muguratului. Conform teoriei sale, copacii fecundaţi de cei potenţi ar putea înflori dragasme, chiar dacă adevăraţii stăpâni nu ar fi în stare de fapt de un asemenea rezultat. Cu atât mai mult, ar fi bine ca fiecare copac să facă dragasme şi înainte de naştere şi după, pentru a oferi cât mai multe, spre o desfătare cât mai mare şi a mai multor indivizi.

După cum se ştie, rezultatul a fost o eroare. Adică eu. Dar totul nu s-a oprit aici. Drept alinare pentru mine, tot Gosirir mă azvârlise în groapa aia cu putreziciuni şi-mi furase toate dragasmele. Şi, ca un amănunt care îmi oferea un motiv în plus de furie şi disperare, cea mai frumoasă dragasmă născută vreodată în ţinutul nostru – Caoara – era fiica copacului meu. În

nici un fel nu-mi puteam stăpâni gândul că această minune îmi aparţinea de drept.

La puţin timp, bătrânul muri. Copacul îşi consumase tot solul şi se prăbuşise. Imediat, stăpânul său îl urmase, chemat de Născătoarea-Moarte. Conform tradiţiei, bătrânul a fost luat şi legat de trunchi, apoi amândoi au fost aruncaţi în hăul clocotitor unde mai înainte îşi avusese copacul înfipte rădăcinile, toate astea petrecându-se rapid, până să înceapă coagularea. Iar eu rămăsesem singur în bezna urât mirositoare a vizuinii. Singur cu moartea mea.

Moartea se târa pe fundul adăpostului, răvăşind mâzga şi încercând să se gudure pe lângă mine. N-am azvârlit-o în drum aşa cum merita. Aveam de respectat o promisiune. Însă am legat-o într-un colţ cât mai îndepărtat, ca să nu mă tot ating de ea. Nu mai puteam suporta dragasmele bătrîne.

Eram în cea de-a treia perioadă a întunericului. La un moment dat a început să plouă. Un ropot liniştit. Ploaia era caldă, dulce şi galbenă. Bogată şi săţioasă cum nu mai fusese de mult pe la noi. Am ieşit cu toţii în câmp şi ne-am hrănit. După seceta din perioada trecută, când muriseră înfometaţi mulţi dintre cei slabi, aşa ca mine, ne puteam recăpăta forţele. Când s-a terminat, am început să ne bălăcim în noroi şi să ne îmbibăm cu cât mai multă hrană.

La un timp destul de scurt de la masa celei de-a treia perioade, a început o altă ploaie. În Aşezare era sărbătoare. Au ieşit cu toţii în câmp, lacomi şi fericiţi. Iniţial am avut acelaşi impuls. Însă în momentul următor mi-a venit “Ideea”.

M-am strecurat până la vizuina lui Gosirir, m-am uitat cercetător în jur, apoi am intrat. Cald, luminos şi uscat. Mirosea puternic a excremente şi sudoare. M-am simţit aţâţat. Dintr-un compartiment se auzea o răsuflare adâncă. N-am fost curios, deoarece mi-era frică. Fiecare ascunde câte un secret şi, de cele mai multe ori, acestea sunt înfricoşătoare. Am intrat direct la dragasme. Ca orice Şef de Trib şi Gosirir îşi permitea mai multe dragasme. Fiecare proaspătă şi frumoasă, cu orificiile exact aranjate pentru câte o parte a nemernicului. Dar, între toate, Caoara strălucea.

Când am dat buzna, m-au privit curioase. Am mulţumit Moramului că nu aveau cu ce să ţipe. Totul fusese parcă aranjat pentru mine. Ah, Sfinte Profet, când am văzut-o însă pe ea, pe

minunata şi nemaipomenita, pe Caoara, am simţit cum toate membrele mi se întind de plăcere. Adevărul este că noi, eu şi Caoara, nu prea ne potriveam. În primul rând, avea mai multe orificii decît membrele mele şi, ce este mai important, le avea şi altfel dispuse. Iar singura gaură care-mi corespundea ca poziţie, era prea mare.

Totuşi, n-am stat să mă gândesc mult. M-am năpustit asupra reginei lui Gosirir. Am imobilizat-o, încercând să găsesc o soluţie. În fine, cum nu exista nici o soluţie, doar simpla hârjoneală cu minunata m-a umplut de plăcere pentru toată viaţa. Am ieşit ameţit de fericire şi m-am întins în ploaie, chiar acolo în faţa vizuinei lui. Mă legănam în extaz şi înghiţeam inconştient hrana.

Apoi situaţia s-a repetat, devenindu-mi de atunci o obsesie. M-am trezit înconjurat de ei, ceilalţi, exact ca în momentul în care ieşisem din mugure. Ploaia încetase de mult. Şi, la fel ca atunci, eu râdeam de fericire, în timp ce ei mă priveau cu ură. Reprezentasem pentru ei un eşec de care le era ruşine, iar acum le aduceam o reîmprospătare a sentimentului vinovăţiei. Încălcaseră legea în ceea ce mă priveşte şi trebuiau să şteargă această încălcare. Aveau nevoie de un motiv. Acum motivul exista.

Judecata a fost scurtă. Deşi eram nedreptăţit, pentru că simţisem plăcerea doar ştiind că mă aflu peste incredibila Caoara, nu şi din alte motive mai practice, am primit totuşi sentinţa fără să şovăi şi să mă umilesc, nu înainte de a le preciza, însă, că o să încerc pe rând toate dragasmele şefilor ca să-mi pot justifica pedeapsa. Vroiam să fiu păcatul care îi urmăreşte în cea mai ascunsă vizuină şi chiar în orificiile oricărei dragasme.

Ca urmare a sentinţei am fost dus către Lac. Acesta nu era prea mare, însă era foarte adânc. Şi duhnea îngrozitor. În componenţa Lacului exista descrescitor. Trebuiau să mă lase în lichid un anumit interval de timp, stabilit de ei în funcţie de mărimea vinovăţiei. Apoi urmau să mă scoată cu membrele mult diminuate datorită descrescitorului, sau poate fără membre. Intervalul de timp nu-l cunoşteam.

Lacul m-a primit rece şi indiferent. Am început să mă sufoc. După un timp mă încreţisem tot, iar membrele îmi arătau ca veştede. Pârâiam în mine şi atunci m-a apucat frica. Aş fi vrut

să strig, dar lichidul mă umplea. Îmi intrase până la oase, nu-mi mai puteam controla porii. Îmi era greaţă. Cînd m-au scos eram aproape inconştient. Am căzut în noroi, mi-am deschis porii şi am vărsat toată ploaia înghiţită. Am leşinat imediat, într-o băltoacă de hrană pe jumătate digerată şi lichid descrescitor.

După aceea nu ştiu ce s-a mai întâmplat. Acum, însă, mă aflu în Aşezarea Reduşilor. Sfinte Moram, trebuie să existe o ieşire. Ajută-mă!

* * *

Întotdeauna mi-a fost frică de exterior. Nu mai ştiu când am fost culeasă de către Stăpân şi adusă aici. De atunci însă, nu am mai vrut să ies. Aici este cald şi bine. Am auzit că alte dragasme fac plimbări lungi, în special ca să-şi viziteze copacii. Nu aş suporta o asemenea escapadă!

Îmi plăcea să mă bălăcesc pe fundul vizuinii. Lichidul era dulceag şi unsuros. După ce mă tăvăleam prin el, orificiile îmi deveneau alunecoase, iar pentru Stăpân era o adevărată desfătare. De altfel şi pentru mine. Dar asta a fost de mult, pentru că de la un timp nu mai simţeam nimic. Mă tăvăleam prin lichid de fiecare dată când vedeam că intră El şi-l aşteptam să-şi satisfacă plăcerea. Apoi mă retrăgeam în colţul meu şi deveneam atentă la exterior.

În vizuină este întuneric. E mai bine aşa. Altfel, dacă aş vedea în fiecare zi aceiaşi pereţi, m-aş plictisi. Aşa, întunericul măreşte spaţiul. Uneori îmi era frică că nu o să mă mai întâlnesc cu Stăpânul, că nu o să mă mai găsească. De aceea, de câte ori intra, eu mă apropiam de El, pregătindu-mă în acelaşi timp.

Dar odată a intrat un străin şi, fiind întuneric, l-am confundat cu Stăpânul. Când am simţit că nu este El, m-am speriat. După un timp însă, s-au întors împreună, Stăpânul şi Străinul. De atunci am locuit toţi trei.Când nu mă băga nimeni în seamă, stăteam şi ascultam. Exteriorul ajunge la mine sub forma unui murmur confuz din care reuşesc să desprind realitatea. Aşa am aflat despre Străin şi atunci am vrut să-l ajut. M-am bălăcit şi pentru el şi i-am creat plăcere. Era foarte stîngaci şi nepotrivit. Dar eu vroiam să-l ajut. Însă, cu timpul a început să se izoleze şi să mă ocolească.

La un moment dat, Stăpânul a înţepenit pe mine. După câteva zvâcnituri, a rămas încremenit. M-am scuturat şi a căzut ca un pietroi în mormanul de resturi. Nu se mai ocupaseră de

ele, nici El, nici Străinul, de foarte mult timp. Străinul l-a luat şi l-a târât afară. Din momentul acela nu l-am mai văzut. În vizuină parcă a început să fie mai frig. Eu mi-am pierdut obiceiul de a mă târî prin lichid. Am mai încercat să văd, poate Străinul s-a răzgândit. Însă, el m-a luat şi m-a legat în colţul opus lui, unde lichidul e mai adânc, lângă grămada de resturi.

De atunci stau legată şi ascult exteriorul. Uneori cad într-o stare de somnolenţă în care nu mai aud şi nu mai simt nimic. Alteori mă cuprinde frigul şi încep să fiu iar atentă la zgomotele din afară. După a doua Ploaie, când lichidul aproape umpluse vizuina şi mă învelea cald şi liniştitor, am auzit printre altele şi de Străin. Nu-mi pot explica de ce s-a dus să găsească plăcerea în altă parte, când mă avea pe mine aici. Multe zvonuri vorbeau de el cu milă, altele ascundeau ceva. N-am ştiut niciodată cine a fost el în realitate. Poate că-şi merită cu adevărat pedeapsa!

De când l-au luat şi pe el, nu a mai călcat nimeni pe aici. Stau şi aştept legată în colţul cel mai îndepărtat, lângă resturi, poate apare vreun nou Stăpân. Cred că atât întunericul, cât şi timpul lasă urme. Dar mai ales singurătatea. Sunt din ce în ce mai slăbită.

* * *

Era mai cald ca de obicei. Trecuse a şasea perioadă a luminii şi venise iar cea a întunericului. Fecalur evadase şi se reîntorsese în Aşezarea lui. La început o ocolise, preferând împrejurimile. Apoi s-a ivit procesiunea, şi el a pornit s-o urmărească. În fruntea alaiului era Şeful Aşezării, marele conducător care îşi fecundase copacul de cinci ori şi produsese plăcerea supremă pentru două dragasme. Şi, cu toate că acum era bătrân şi decrepit, încă mai avea unsprezece consoarte. Legat de asta, Fecalur îşi închipuise de multe ori cum Şeful cel mare le aşternea una lângă alta într-o anumită ordine, apoi se rostogolea peste ele îmbucându-se perfect cu fiecare pe partea cuvenită. Nu putea decît să râdă amar de fiecare dată cînd îşi imagina asemenea lucruri.

Acelaşi bătrîn venea acum să se închine în faţa celui pe care toţi îl numeau viitorul Şef al Aşezării, chiar dacă acesta nu se născuse încă. Atunci, Fecalur a văzut, şi toată ura şi speranţa s-au strâns în noua Idee.

Procesiunea se opri în faţa unui copac uriaş ce-i depăşea pe toţi ceilalţi, inclusiv pe cel al actualului Conducător. La

rădăcina lui se lăfăia un mugure enorm. Din el trebuia să iasă un adevărat colos. Cu toţii rostiră din Învăţăturile Moramului, simulară plăcerea şi ritualul fecundării copacului, apoi plecară.

Când liniştea cuprinse iar împrejurimile, Fecalur ieşi din ascunzătoare. Simulă în batjocură plăcerea apropiindu-se în acelaşi timp de mugure, iar cînd ajunse aproape de el se năpusti şi-i sfâşie învelişul. În pajişte se rostogoli o bucată de materie pulsând neliniştit, ajunsă doar la mijlocul muguratului, al cărei drum spre viaţă, plăcere şi lumină, fusese astfel întrerupt. Se ridica un miros greu. Fostul viitor Şef al Aşezării duhnea îngrozitor. Era umed şi slinos. Seva copacului, pasta dătătoare de viaţă şi putere, picura în băltoace mici pe sol. Fecalur îşi stăpâni rapid resentimentele, luă victima, o scoase din zona copacilor şi se îndreptă spre Lac. Îi dădu brânci, tremurând de efort. Lichidul se desfăcu indiferent şi îşi înghiţi prada. Se feri să nu fie stropit şi se reîntoarse la copac.

Aerul rece începuse să coaguleze pasta cleioasă. Îşi deschise porii şi asimilă un strop, însă în momentul următor vărsă şi se clătină scârbit. Era gata să renunţe. Mai încercă odată încrâncenat şi înciudat, apoi mulţumi Moramului. Reuşise. Intră în sfârşit în mugure. Era cald, pasta îl acoperea pe trei sferturi. Mirosea însă mai greu decât în fosta lui vizuină. Se stăpâni. Luă din pastă şi lipi ruptura de deasupra lui.

Acum era beznă şi linişte. De fapt se auzea doar şipotul sevei prin trunchi. Se concentră înspre afară şi distinse la început mai încet, apoi mai tare, exteriorul. Auzea vîntul, dragasmele neculese gemînd prin contorsiunile trupului, copacii trosnind de bătrâneţe, dar în special vântul. Ireal, dominant, înfricoşător. Şuieratul lui tăios acoperea de multe ori celelalte zgomote. Uneori însă, ropotul ploii îl alunga. Atunci era tăcere şi picuri graşi spărgându-se de mugure. După care, împreună cu vântul, începeau iar gemetele.

Odată izbucni furtuna. Vântul se transformase într-o lamă. Îl simţea încercându-şi tăişul pe foaia catifelată a mugurelui, care se zbătea gata să scape din strînsoarea cârcelului. Ploaia se porni brusc şi începu să biciuiască totul cu ură. Era ca o răzbunare, nimeni nu ar fi rezistat acum să mănînce. Gemetele se înteţiră. O pală pocni cu violenţă mugurele şi cârcelul trosni. Simultan, o rafală aproape străpunse învelişul şi un scârţâit prelung sfredeli întunericul. Vîntul

produsese plăcerea supremă unei dragasme. Copacul respectiv purta acum o dragasmă moartă.

Fecalur nu mai suporta. Trecuse mult timp de când intrase în mugure si se simţea deja întărit. Ţâşni prin învelişul sfâşiat, răspândind în jur stropii calzi de sevă. Se ridică clătinându-se şi se întinse ignorînd furtuna. Era puternic. Masiv, cu trei membre imense străpungând întunericul şi multe altele ascunse în spatele celor trei, dar chiar şi acestea greu egalate de oricine, stătea în rafale nemişcat şi sătul. Era capabil să găurească orice copac şi chiar asta şi făcu. Se lipi de copacul gazdă, cel mai mare din zonă. Presă puternic şi străpunse. Pasta se prelinse pe trunchi. Aşteptă lipit pînă când seva primi informaţia completă şi îi permise desprinderea, după care se retrase gâfâind.

Se născuse odată şi-l omorâseră. Acum se născuse a doua oară şi vroia să-şi ia revanşa pentru primul eşec. Ieşi dintre copaci spre Aşezare. Pătrunse precaut printre vizuine. Toţi locuitorii se aflau fie în locuinţele lor, fie în Sala Tribului, pentru a-şi trece vremea mai uşor, în colectivitate.

Ajunse în faţa vizuinii lui Gosirir şi rămase câteva minute ascultînd atent interiorul. Ploaia îl schingiuia cu furie, parcă supărată că nu-şi deschide porii să o înghită. În cele din urmă, pătrunse. La fel ca prima dată, trecu de compartimentul de unde venea răsuflarea greoaie, încercând să-şi stingă curiozitatea. Intră cu grijă în încăperea dragasmelor. Acestea vegetau liniştite. Caoara strălucea, umplând semiîntunericul cu aura sa. Consoartele lui Gosirir se retraseră înfricoşate din calea lui, colos falnic, superdotat. Dar el nici nu le băgă în seamă, fiind subjugat de inegalabila Caoara.

Se aruncă nesăţios asupra ei. Lupta dură puţin de data asta. În scurt timp, gemea sub greutatea lui. După un frison scurt, minunata îşi exprimă plăcerea printr-un scârţâit ascuţit, după care rămase nemişcată. Murise, atingând momentul cel mai înalt posibil, aşa cum şi-ar fi dorit orice dragasmă. Murise de plăcere. Fecalur rămase câteva momente în derivă, scuturat de plîns, apoi începu să caute plăcerea în continuare, în orificiile moarte. Se zbătea neputincios, cu disperare.

Cînd în sfârşit renunţă şi se ridică epuizat de pe corpul inert, scena fatală se repetă pentru a treia oară. Era înconjurat, iar în fruntea blestemaţilor se afla tot nemernicul Gosirir.

Veniseră alarmaţi de scârţâitul funest. Corpul lui Gosirir era zguduit de durere şi furie.

Nu mai urmă nici o judecată. În calitatea sa de Şef de Trib şi de victimă, dădu sentinţa pe loc. Şi Fecalur se supuse pentru a treia oară, de data asta victorios. Dăduse lovitura de graţie.

Ceilalţi îl trântiră în noroiul din faţa vizuinii. Vântul îl muşca cu sălbăticie şi ploaia înfigea ţepi în el. Îl culcară şi-l tăvăliră prin mâzgă, lovindu-l fără milă. Apoi îl imobilizară pe o parte, cu membrul care-i produsese Caoarei plăcerea supremă în sus. După cîteva momente acesta îi zbură tăiat din rădăcină şi se prăvăli în mocirlă, scurgându-şi vlaga în lichidul alterat. Fecalur înţepeni înnebunit de durere. Asta era pedeapsa maximă admisă de Moram pentru cel mai mare rău posibil. Însă Gosirir se repezi şi-i reteză şi celelalte două membre uriaşe, care se rostogoliră până lângă trupul neînsufleţit al minunatei, ca pentru a-i arăta preţul plăcerii. Ceilalţi îl opriră cu greu. Întoarseră spatele celor două trupuri şi se îndepărtară.

Fecalur se ridică anevoie. Începea să înţepenească. Ajunse lângă Caoara şi se prăvăli asupra ei. Se uni cu ea, apoi o strânse cât putu de tare şi rămase aşa.

Furtuna nu se potoli mult timp. Fulgerele brăzdară cerul, dragasmele gemură sufocate de dorinţă, vântul urlă a durere şi spaimă, iar ploaia îmbibă tot solul şi plânse cele două trupuri pietrificate. În urma furtunii rămase o ploaie molcomă, care umplu ţinutul cu bogăţia hranei.

În zorii perioadei de lumină, pe uliţa principală, sclipea sub stropii de lichid o stâncă închisă la culoare. Ei, ceilalţi, împinseră stânca până în câmpie, unde o aşezară pe locul cel mai ridicat, denumind-o Stânca Minunatei Caoara şi a Sărmanului Fecalur.

În ce priveşte dragasmele născute din Fecalur în ultima lui noapte, acestea nu au fost culese niciodată şi nu au aparţinut nimănui. Au devenit Preotesele Cultului Fecaluric şi au rămas în copacul în care s-au născut, înfăptuind la începutul fiecărei perioade Ritualul Ploii, şi dăruind plăcere oricărui drumeţ care se abătea pe la Copacul Sfânt. Aceasta însă a fost demult şi ele nu mai există acum. Se spune că doar vântul a reuşit să le aducă plăcerea supremă. Se mai spune că vântul ar fi chiar Fecalur, iar

fulgerele care luminează de fiecare dată momentul plăcerii supreme, sunt însăşi Caoara. Minunata.